

ΩΡΜΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὴν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ἐστὴν γῆν τῶν Ἱερθενῶν.

Ἐστὸ χλιμα καὶ ἑνιακόσα δεκαεξή
κανένας δὲν γνωρῆσι: τί θὰ τρέξη.

Γράμματα καὶ συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γὰρ κάθε χρόνον—δ' κ' τὸ φράγκα εἶναι μόνον.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ἄστ' ὀ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπή
ὅτι παλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνηγ δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Μηγὸς Μαρτίου δεκαπεντα,
καὶ ἦλθαν ἀπέξω μαντάτα νέα.

Ποθὸς χλιμα καὶ ἑβδομηττα τέσσαρα καὶ ~~καρμάνος~~ *φρανκόβλ*
δὲν ἔμπορσι τὰ νέα κάζα νὰ τὰ περιγράψη γλώσσα.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθένας νέτοις σκέτος.

Φ.—Λοιπὸν ἀποστρατεία, καὶ ἐγὼ φαυτοφυλλάδα,
ἀποστρατευομένην κιντάζω τὴν Ἑλλάδα.

Αὐτὴν τὴν Ἀμαζόνα
πολέμων νικηφόρων
τὴν ἐλέπω ὅτ' ἐν ἀγῶνα
μπακάληθων καὶ ἐμπόρων.

Ποῦ καὶ ἔνθουσιασμός,
ποῦ καὶ κυματισμός
ἰδεωδῶν λαδάρων;

Γαλήνην τώρα θέλει,
καὶ ἄς γίνη καὶ κοπέλι
τῶν προσφιλῶν Βουλγάρων.

Μοῦσα τραλλή, τραγοῦδα
τὴν ἐνδοξὴ τὴν μάννα,
ποῦ τῆς χαλοῦν τε πιάνα.

Καὶ βλέπει τὴν Ἀρκοῦδα
μέσα στὰ χώματά της
καὶ ρίχνει τάρματά της.

Ἐστὸ μέλλον τῆς ἐλπίζετε,
σάλπιγγες μὴ σαλπίζετε,
τύμπανα μὴ κτυπάτε.

Γαλήνης ἐποχὴ...
ἐπίστρατοι πτωχοὶ
στὰ σπῆγμα σας νὰ πάτε.

Τόσον καιρὸ' στὸ πόδι σὰς εἰχαμε γιὰ χάρι,
μὰ τώρα πᾶ καίρις
καθεὶς ἔθνοφρουρὸς
μαζί μας νὰ συχάξη.

Ἐλάτε στὰ σωστά σας,
κρεμάστε τάρματά σας
χωρὶς σκοτοῦρα καὶ ἔννοια.

Ἄνοιρα μὰς κοιμίζου,
καὶ γέροντ' ἀνεμίζου
ἄσπρα μαλλιά καὶ γένεια.

Ἄνελεψη χαρά μας
εροντῶν' στὰ σῦνορά μας!...
ὀβίδες καὶ κανόνια.

Ἄλλὰ γιὰ σέ, μητέρα,
δουλεύουν ἐκαὶ πέρα
ἀλλόφυλα κωθόνια.

Ξαπλώστε τὴν ἀριδα,
κίνδυνος τὴν Πατρίδα
κάνεις δὲν ἀπειλεῖ.

Τὸ λένε καὶ Βαρῶνοι,
κι' ἔκαινος, ποῦ πληθύνει
ἀπ' ἔλους πρὸ πολῦ.

Ἐστὴν τόση σφοδρὴ βία
κυττάζετε μὲ γέλοια
τὸ τρῦπι σας παποῦτοι.

Ἀποστρατοὶ χαρήτε,
κι' ἔλοι σας γρηγοραίτε
μὲ ναργιλὲ μαρκοῦτοι.

Γιὰ τόση κλασικὴ
φτώχεια κι' ἀχρηματία
κάνομε μερικὴ
κι' ἔμεις ἀποστρατεία.

Σὲ τούτους τοὺς πολέμους, σὲ τέτοια ξαφνικά,
δὲν πῖστευε κανένας χωρὶς παραδὲς νάμειθα,
μὲ δίσκο διακονιάρη ζητοῦμε δανεικά,
ἐν τούτοις αἱ Δυνάμεις μᾶς λένε: δὲν δυνάμειθα.

Τὶ διάβολο νὰ κάμεις;
κι' ἂν ἔλοι τὰ κορθώσουν
στῆς δέξης τὴν κοιλάδα.

Ἄγνώμονες Δυνάμεις
ἀδυνατοῦν νὰ δώσουν
λεφτὰ καὶ ἴσῃν Ἑλλάδα.

Σταιρεῦσαν κυττάζει καθένας παινασμένος
τῶν θυσασρῶν τὴν κρήνην,
καὶ δίχως τὰς Δυνάμεις ποῦ δύνανται, καὶ μένος
πρὸς ἐνοπλον εἰρήνην;

Ἐμπρὸς μετὰ παϊάνων
ἴσῃ σπήτεια σας νὰ πάτε
νὰ ἔχητε τῆς δουλειαῖς σας.

Ἐμπρὸς, ἀντὶ τυμπάνων
ἀδιάνοκα κτυπάτε
τῆς ἀδειμαναῖς κοιλαῖς σας.

Σθόσεται τὴν φωτιά σας,
κι' ἂν ἔξαφνα ἴσῃ αὐτιά σας
ἠχρήση πείνας θρήνος,
νάσαι καλά κι' ἔκαινος

ὁ Γούναρης τῆς Πάτρας, ποῦ παραινεὶ τοὺς φίλους
καὶ τοὺς συντρόφους γέρους
νὰ πολεμοῦν τοὺς μύλους
καὶ τοὺς Φιλελευθέρους.

Πηγαίνετε ἴσῃ σπήτεια σας κυττάζοντας φηλά,
κι' ἂν εἰς αὐτὸ τὸ μεταξὺ μᾶς δώσουνε φιλά,

παλὶν θὰ σὲς καλέσωμεν χάριν διασκεδάσεως
εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν φαῖδρον τῆς οὐδετέρας δράσεως.

(Αὐτὰς τὰς ἀστοιότητας εἶπε μὲ τόσο κέφι,
τοῦτον δ' ἀπαμειβόμενος ὁ Παρικλῆτος ἔφη.)

Πολεμικὴ παραφορὰ τοῦ Περικλῆ τοῦ μασκαροῦ.

Γαλήνης θούρια κι' ἐγὼ σφουρίζω,
σφαλῶ ταυτιά μου σὲ θρόντων ἤχους,
βαστώντας ἄδεια ξαναγυρίζω
καὶ τῶρματὰ μου κρεμᾶ ἴσῃ τοῖχους.

Τώρα χουζοῦρι, ραχάτι πρώτης,
εἶμαι πολίτης καὶ στρατιώτης,
φορῶ καπέλο, μὰ καὶ κορῶνα,
εἶμαι ἴσῃ σπῆτι καὶ στὸν στρατόνα.

Ἐπιστρατεία σοῦν τὰ πλήθη,
μὰ καὶ κομμάτων θελάζουν τραγοῖ,
καπνοῦ νεφέλη καὶ διελύθη,
μία πομφύλιξ καὶ διαρράγη.

Ἐπιστρατεῦσομαι κι' ἀποστρατεῦσομαι
καὶ γιὰ τὸ σπῆτι μου πέρω ποδάρι,
καὶ ἴσῃ ἄλλον σήμερα δὲν ἐμπιστεῦσομαι
παρὰ ἴσῃ Βούλαρο τὸν Ἀρκοδιάρη.

Αὐτὸς τὴν γῆν μᾶς ἂν κηλιδώση
καὶ τὰ δικά μᾶς ἂν κατακτήση,
ὡσὰν ἱππέτης θὰ μᾶς τὰ δώση
χωρὶς μιὰ μέρα νὰ τὰ κρατήση.

Ἀποστρατεία... γαῖά μου χαρά μου!..
τοῦτον ἀφίνω ἴσῃ συνορά μου,
κι' ἐγὼ γυρίζω ἴσῃ σπητικὸ μου
νὰ δῶ τί γράφει τὸ ρολικιὸ μου.

Κόσμο σκοτῶνουν ἀεροπλάνα,
γιὰ τὴν Ἀρκοῦδα κρούω παιιάννα,
γιὰ τούτη νίκη, δόξα, τιμὴ,
κι' ἀνοίγω στόμα μὲ πιθαμή.

Παντοῦ μιὰ φρίκη καὶ ῥιγος τρόμου
κι' ἀποστρατεῖαν ἐγὼ σαλπίζω,
τὸν Ἀρκοδιάρη κάνω χρυσὸ μου,
καὶ ξαπλωμένους ἴσῃ αὐτὸν ἔλπίζω.

Ῥίχνω τὸ ξίφος μου καὶ τὸ τουφέκι,
καὶ πάλι γίνομαι: ρήτωρ σωμῆλος,